

När allt förändras

På senare dagar var det något som hade förändrats hos honom. Visst var det där lekfulla och pirriga som bortblåst inom henne också, men till skillnad från sin man hade hon ändå en gnutta hopp och en känsla av acceptans. I snart 6 månader hade livet bestått av sömnlösa nätter och bajsblöjor. Småbarnslivet skulle inte alltid vara det mest glamorösa och romantiska, det hade hon förstått, men som hennes mamma hade berättat för henne så var det här också en väldigt speciell tid i livet som aldrig kom igen. Äktenskapet var visserligen inte det mest stabila just nu, men vetskapen av att vara mamma till ett alldeles underbart och friskt barn var det enda som krävdes för att göra henne lycklig. Om ett tag skulle de hitta tillbaka till varandra, det visste hon, och innan dess var det bara att försöka så gott de kunde.

Det hade blivit fredag eftermiddag och äntligen hade en till vecka av mammaledighet passerat. Känslan av ensamhet var mer påtaglig än någonsin och det var bara en tidsfråga innan hon skulle börja klättra på väggarna. 1000-bitars pusslet hon hade beställt hem för någon vecka sedan hade redan lagts 4 gånger och varenda lite centimeter i den rätt så rymliga lägenheten var städad till perfektion. Ensamhet och städning var två rätt så okända termer hos den sociala och sprudlande personen inom henne. Det var efter att barnet fötts som hennes man börjat komma med synpunkter på hennes levnadssätt. Han tyckte att det var onödigt att hon skulle ut och "flänga runt en massa", nu när sonen var så pass liten. Han hade väl kanske inte helt fel i det, men det var svårt att ställa om sitt liv över en natt. Någon vecka efter de suttit där i köket och han berättat för henne om hur viktigt det var att sonen inte blev utsatt för allt för många intryck per dag, hade hon gått mot hans ord och mött upp ett gäng tjejkompisar på stan, utan att han vetat om. När han någon dag senare kom på henne med vad hon hade gjort var han arg i flera timmar och hade vägrat att ens kolla på henne. Hon hade bestämt sig för att inte undanhålla någonting för honom igen, tillit och lojalitet var ju två av de viktigaste byggstenarna i ett förhållande.

Efter att hon skickat i väg ett sms till honom om att kompletteringshandla någon liter mjölk, tassade hon försiktigt in till badrummet i försök att inte väcka sonen som precis somnat. Kylen var redan fylld av mjölk, men hon ville tjäna en extra halvtimme på att hinna göra sig fin innan han kom hem från jobbet. De senaste timmarna hade ägnats åt att laga hans favoriträtt, köttbullar i tomatås med spagetti, och nu doftade hela lägenheten av de söta tomaterna. Det tog visserligen en bra tid att laga, men resultatet var mer än värt det hårda arbetet. Hon lämnade spisen för ett tag och klev in i det klinkerklädda badrummet. Ringarna verkade mörkare och djupare än vanligt och håret var inte ens att prata om. Hon höll upp en slinga med något som såg ut som intorkad barnspya framför sig. Faktumet att det här blivit hennes vardagslook fick henne att skratta till. Hon drog i gång duschen och efter att schamponerat det långa svallet noggrannare än hon gjort på flera månader, snurrade hon upp det i en turban och borstade med hastiga rörelser på lite mascara på ögonfransarna. Den stämningsfulla musiken som hördes utifrån vardagsrummet var medryckande, och hon kunde inte låta bli att nynna med.

Hon gick ut till sovrummet och drog en långsam hand över klänningarna som hängde i garderoben. Varje plagg hade sitt eget liv och historia. Materialen och de färgade tygerna som snuddade vid fingertopparna kastade tillbaka henne till tiden då de precis hade träffats. Den där mörkblåa med öppen rygg hade hon haft på deras första dejt och den skogsgröna hade hon haft första gången hon träffats han föräldrar. En varm känsla spreds inombords och hon drog på munnen. Tänk vad unga de varit. Och kära. Efter mycket nostalgi och velande plockade hon till sist ut den där svarta, åtsittande, som hon var så väl medveten om att han älskade. Visst hade den blivit lite obekvämt på senaste, men ikväll hade det ingen betydelse. Just den klänningen hade hon inte ett tydligt kopplat minne till, men

förhoppningsvis kunde de skapa ett ikväll. När hon tyckte sig höra steg ute i trapphuset tog hon sig en sista titt i spegeln och ett djupt andetag. På något märkligt sätt slog hjärtat hårdare än vanligt, och en känsla av nervositet hade byggts upp. Den ökade hjärtfrekvensen fick henne nästan att känna sig lite löjlig, som om hon var tonåring igen och kär för första gången.

Förhoppningsvis skulle hennes ansträngning få honom att komma ihåg den kärlek som han bara några månader tidigare känt för henne.

Han steg in genom dörren och dumpade ner kassarna på dörrmattan i en djup suck. Efter att ha sprakat av sig skorna fortsatte han mot kylan med släpande steg, utan att ens snegla åt hennes håll. Han fortsatte förbi det uppdukade bordet med levande ljus och finservetter, och slet upp kylskåpet.

- Behövde vi verkligen mer mjölk? Kom igen nu Johanna, skrattade han irriterat.

Han såg på henne, men blicken var tom. Pirret och känslan av förväntan hade plötsligt bytts ut mot något kallt och ångestfyllt, något som fick maten att sluta dofta och musiken att sluta spela. Utan att säga något drog han ut stolen med en distinkt rörelse och sjönk ner. Det var något med blicken, något med rörelsemönstret, som hon inte kände igen hos honom. Den killen som alltid varit så noga med vett och etikett, disciplin och hygien, satt nu mitt framför henne och slevade upp maten hon stått i timmar och lagat, på ett alldeles vårdslöst sätt. Han tog en tugga för att sedan rynka ihop ögonbrynen.

- Oj! Du hade inte snålat med vitlöken du!

För första gången sedan han kommit in genom dörren lyfte han blicken och tittade på henne på riktigt. Det brändes i ögonen men hon blinkade allt hon kunde för att inte visa sig svag. Hon svalde hårt och kände den salta smaken i svalget. Han granskade henne noga med en dömande blick och pressade fram ett ansträngt leende.

- Fin klänning, sa han med munnen full av spaghetti, förmodligen för att kompensera för den onödiga kommentaren han lagt några sekunder innan.

Från den stunden han klivit in genom dörren hade hon förstått vilken typ av middag de hade framför sig. De släpande stegen och den tunga andningen avslöjade allt. Ikväll var en sådan där kväll där han skulle ta ut sin inre ilska på henne. Hon hade de senaste månaderna fallit offer för spydiga kommentarer och granskande blickar när han var på dåligt humör. Ibland kunde han till och med komma hem från jobbet och ignorera henne. Varför just hon skulle straffas för detta, för att han hade haft en tuff dag, det visste hon inte. Hon kände igen spelet, men blev ändå lika chockad och illa till mods varje gång han använde sig av det. Just ikväll var smärtan i bröstet på något sätt ännu lite mer plågsam än vad den brukade vara.

Hon tog ett djupt andetag och tänkte igenom situationen. Det här beteendet kunde inte vara normalt, eller? Tidigare hade hon inte vågat säga ifrån när han höll på så här, tanken av att hon skulle starta konflikt var skrämmande. Ikväll var det annorlunda. Hon orkade inte mer nu. Förutom den sorg och tomhet som kändes i magen florerade nu också en känsla av ilska genom kroppen.

- Idag har jag har stått vid spisen i 3 timmar och lagat din favoriträtt. Jag har städad huset. Jag har dukat fint. Jag har fixat mig och sminkat mig. Bara för din skull. För vår skull. Vad är det som händer med dig, Marcus? Varför gör du så här mot mig?

Rösten brast i slutet, men det spelade ingen roll. Hon hade fått sätta ner foten för en gångs skull.

Han var tyst och tittade med en djup blick in i hennes ögon. Poker facet han hållit förändrades sakta med säkert till ett stort leende och han brast ut i ett skratt. Det var ett högljutt skratt, ett skratt som hon inte hört innan. Han bet ihop käkarna, ställde sig sakta upp, och vandrade över till hennes sida av bordet.

Var det nu allting skulle lösa sig? Var det nu han skulle be om ursäkt, var det nu de skulle hitta tillbaka till varandra? Bakom ögonlocken såg hon en ung, stilig, man. Tänderna blänkte i klubbens discoljus och den vita skjortan som satt slickad runt kroppen framkallade hans solbrända hud på ett väldigt smickrande sätt. Ljudet från det billiga högtalarsystemet dunkade i öronen och huvudet snurrade en aning av de flertal glas vin hon precis druckit. Trots det onyktra tillståndet, den frätande svettdoften, och de 100 människorna som befann sig på dansgolvet, kunde hon bara fokusera på en enda sak. Killen i den vita skjortan, mannen som hon visste där och då var pappan till hennes framtida barn.

Ett högt ljud fyller tystnaden i lägenheten på den tredje våningen. Köksgolvet mot kroppen är hårt, och hon känner hur en brännande känsla griper tag i hennes ansikte. En metallisk smak växer fram i munnen sakta men säkert, samtidigt som huvudet dunkar i takt till hjärtslagen. Det är svårt att ta in vad som precis har hänt, men en sak är säker. Det är nu allt förändras.